

LBRIS

We know
books

LIZ TOMFORDE

MIȘCAREA
,
POTRIVITĂ

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Ryan

Nu sunt un visător, cel puțin nu în sensul tradițional al cuvântului. Visurile mele pot fi îndeplinite, nu sunt doar niște noțiuni idealizate ale imposibilului.

Bărbați în toată firea îngenunchează și se roagă zeilor lor pentru aceste 48 de minute de baschet. Eu? Eu nu idealizez destinul și nici nu las lucrurile în voia sorții. Cred cu tot sufletul în muncă și disciplină. Viața mea are un plan. Oportunitățile care-mi ies în cale apar pentru că eu m-am împins de la spate să mă îndrept înspre ele.

Însă ceilalți colegi au o perspectivă idealizată asupra campionatului dacă au impresia că pot să înceapă prima săptămână de antrenamente și să nu fie în formă maximă.

– Dom, trebuie să te miști de două ori mai repede când trebuie să prinzi pasele. Ești al naibii de lent! Ce naiba ai făcut toată vara?

– Mi-am trăit viața, Shay. Ar trebui să încerci și tu asta cândva.

Dom Jackson, uriașul nostru, se apleacă și-și reazemă palmele pe genunchi, încercând să-și tragă sufletul, ca restul coechipierilor mei.

Mă șterg pe frunte cu tricoul, iar unul dintre începători îmi pasează mingea în cel mai îndepărtat punct.

– Hai s-o luăm de la capăt!

– Ryan, antrenamentul s-a terminat acum o oră. Unii dintre noi au soții și copii la care vor să se întoarcă.

Ethan Jeong, aruncătorul nostru veteran, stă în colțul terenului cu mâinile în șolduri.

– Da, și unii dintre noi au întâlnire cu... Dom se uită la unul dintre tinerii de pe margine. Cum o cheamă? Întrebă el în șoaptă. Cu Raquel! Unii dintre noi au întâlnire cu femei frumoase pe nume Raquel.

Îmi analizez coechipierii. Toți sunt epuizați. Toți, mai puțin eu.

– Bine, ne oprim aici, spun resemnat.

– Slavă Domnului! exclamă Dom, care se întoarce și-și dă jos tricoul ud learcă.

Restul echipei îl urmează repede spre vestiar.

– Ryan, încă suntem în presezon. Ethan îmi pune o mână liniștitoare pe umăr. O să-și revină.

– M-am săturat să tot pierdem. Nu suntem în stare să câștigăm nici măcar un wild card ca să ajungem în play-offuri. Toată vara m-am antrenat de două ori pe zi ca să fiu în formă pentru sezonul ăsta. Toți ceilalți trebuie să ajungă la nivelul meu.

– Nu vor fi niciodată la nivelul tău, de asta o să fii unul dintre cei mai buni. Dar cum ești noul lor căpitan, ai nevoie să te respecte – și nu mă refer la felul în care joci. Se îndepărtează, urmând restul echipei. În plus, nu e cazul să te obosești prea mult. Am nevoie să câștig campionatul ca să pot ieși la pensie.

Ethan zâmbeste, apoi dispare și el în vestiar.

E un om de treabă. Familist. Tatăl a trei copii și veteran în NBA. A fost căpitanul echipei în ultimii șapte ani. Însă a cerut să fie schimbat din funcție sezonul ăsta, pentru că voia să aibă mai mult timp pentru viața personală.

Eu am câștigat titlul și de săptămâna trecută sunt cel mai nou căpitan al celor de la Devils, echipa NBA din Chicago.

Știam că avea să se întâmple într-o zi, dar nu știam că avea să fie înainte de al cincilea meu sezon în ligă. Încă am multe de învățat la nivelul ăsta, iar acum am și povara de a fi căpitanul echipei atât pe teren, cât și în afara lui.

Managerul general al echipei n-a fost de acord cu promovarea, dar lucrurile nu merg așa pe aici. Căpitanul e ales prin

votul echipei, iar eu am primit titlul datorită sprijinului unanim al coechipierilor.

Vreau să fiu bun pentru ei, dar îmi doresc să fiu respectat pentru mai mult decât felul în care joc. Mă bucur deja de respect în ligă, totul datorită talentului meu. Mi-am dedicat întreaga viață acestei meserii, am sacrificat relații, iar asta se vede.

An după an, mi-am întrecut propriile recorduri, în timp ce mă îndreptam spre măreție. Nu m-am lăsat distras de la ce-mi doresc – să devin unul dintre cei mai buni jucători de baschet din toate timpurile.

Însă am de atins niște standarde înalte având în vedere că și cel mai tare jucător din toate timpurile a jucat tot aici. Steagurile campionatelor atârinate în arena United Center îmi amintesc de măreția care a existat înaintea mea și cât timp a trecut de când am câștigat un campionat, ambiționându-mă să devin cel care readuce gloria în Chicago.

Coechipierii mei trebuie să ia meciurile la fel de în serios ca mine. Dacă vrem o șansă în sezonul ăsta, trebuie să trăiască, să mănânce și să respire jocul ca mine. Dar cum să verbalizez asta fără să par un conducător de joc obsedat de control, așa cum mă știu ei? Acum, când sunt liderul echipei, trebuie să găsesc un mod diferit să comunic cu ei, pentru că nu mai merge să spun: „Ascultați-mă pe mine, sunt cel mai bun jucător cu care ați împărțit vreodată terenul“.

Nu sunt apropiat de coechipierii mei, cu excepția lui Ethan, așa că votul lor m-a luat prin surprindere. Felul în care joc a vorbit mereu în locul meu și mi-a permis să domin pe teren, dar acum nu știu cum să mă adaptez la noul titlu.

– Casey! îl strig pe unul dintre interni, care vine repede la mine. Așa te cheamă, nu? Casey?

– Da, domnule Shay.

– Spune-mi Ryan, sau Shay, sau oricum altcumva, dar nu domnul Shay. Ai planuri? Am nevoie de cineva care să recupereze pentru mine.

– Păi, mama mea...

– Ai planuri sau nu?

– Nu. Pot să recuperez eu, domnule Shay. De fapt, Ryan! Pot să recuperez pentru tine, Ryan.

Se duce emoționat sub coș. Poartă o pereche de pantaloni cargo și un tricou cu logoul echipei noastre. Nu are mai mult de 18 sau 19 ani, dar e îmbrăcat de parcă e trecut de 40.

Mă așez la linia de aruncări libere, unde am de gând să stau până ce dau la coș de cel puțin o sută de ori. Însă la a șaptezeci și șasea aruncare ușile sălii pentru antrenamente private se deschid.

– Ry, antrenamentele s-au terminat acum mai bine de două ore. Te-am căutat la apartament! strigă sora mea.

– Bună, Vee!

Arunc pentru a șaptezeci și șaptea oară la coș, iar mingea abia dacă atinge plasa când trece prin ea. Casey o ia și mi-o pasează din nou.

– Te-ai antrenat deja de dimineață. Ce faci?

– Exersez aruncările libere.

Sora mea geamănă stă la câțiva metri de mine, cu o mână în sold. Nu mă uit la ea, dar văd cu coada ochiului cum clatină din cap, iar părul ondulat i se leagănă.

– Cum te cheamă? îl întreabă pe intern.

– Casey.

– O să te înlocuiesc eu, Casey.

Stevie interceptează pasa lui Casey spre mine și îi ia locul sub coș.

Internul nu înțelege ce se întâmplă și se uită nedumerit când la mine, când la sora mea.

– Ai pe cineva care să te ducă acasă? E târziu.

Geamăna mea e cât se poate de dulce, spre deosebire de mine. Nici prin cap nu mi-a trecut că puștiul poate că nu are cu ce să ajungă acasă.

– Da, mă așteaptă mama în parcare.

– Ryan, îl așteaptă mama lui!

– Nu știam. Îmi pare rău.

– A fost o onoare, domnule Shay.

Îl fixează cu privirea.

– Adică Ryan. A fost o onoare, Ryan Shay. Sunt deschis ori-când să fac asta.

Casey îmi face stângaci cu mâna în timp ce iese pe ușă, moment în care Stevie se întoarce spre mine.

– Îl aștepta mama lui. Cât de adorabil poate să fie acest lucru? zice ea amuzată.

– Da, absolut adorabil, zic eu serios.

Îi fac semn apoi să-mi paseze mingea.

– Câte mai ai?

Îmi aruncă mingea la fix.

După 27 de ani în care mi-a pasat mingea de mai multe ori decât pot să număr, sora mea geamănă știe exact ce face.

După ce mai dau o dată la coș, îi spun:

– Douăzeci și două.

Îmi pasează din nou mingea.

– Ce s-a întâmplat? Te-ai săturat deja de Zanders și vrei să te muți înapoi?

– Ce amuzant! În nici un caz. Sunt obsedată de tipul ăla.

Zâmbesc mândru. Evan Zanders, care credeam că avea să fie ultima speță de om, s-a dovedit a fi un tip cu adevărat impresionant. Joacă hochei profesionist pentru Chicago, iar sora mea l-a întâlnit anul trecut, când a fost însoțitoare de zbor în avionul echipei lor. Și-au ascuns relația până la începutul verii, iar ultimele patru luni au fost o etalare de iubire nesfârșită între ei doi, în văzul tuturor.

Stevie s-a mutat cu el, iar acum stă vizavi de mine. Oricât de mult îmi place să am dreptate, mă bucur că m-am înșelat în privința lui Zanders. Felul în care îmi tratează sora o face să se lumineze și îi dă încrederea să fie ea însăși. N-am mai văzut-o niciodată așa. E greu să-l urăsc pe tipul care se întâmplă să fie cel mai bun lucru care i s-a întâmplat persoanei mele preferate.

Și nu pot să mint, mi-a devenit și un bun prieten.

– Pot să spun fără dubii că el e la fel de obsedat de tine, dacă nu chiar mai mult.

– Știu. Nu e minunat?

Râd și încuviințez din cap, după care-i fac semn să-mi paseze mingea.

Nu pot să mint, sunt foarte diferit când mă aflu în preajma surorii mele. Sunt cel dinainte de faimă și bani. Bani nu mi-au luat niciodată mințile, așa cum te-ai aștepta să se întâmple cu un tânăr ales din prima să facă parte din echipă. Însă m-au determinat să fiu mai circumspect și paranoic decât își dau seama oamenii. Stevie e singura persoană în care am încredere totală. Faptul că îmi oferă această libertate și nu trebuie să fiu cu ochii în patru îmi permite să mă relaxez și să fiu eu însumi.

– Atunci ce se întâmplă? Ce e atât de urgent încât a trebuit să vii aici și să-mi pasezi mingea?

Stevie nu-mi aruncă mingea, ci o ține în fața ei.

– Vreau să te rog ceva.

Întind mâinile ca să-mi paseze mingea, dar refuză.

– Ce e?

– Îți amintești că m-am mutat?

– Da, Vee. Sunt destul de sigur că îmi amintesc că acum locuiesc singur.

– În apartamentul tău imens, superb și gol când ești în deplasare, zice ea cu o licărire în ochi.

– Așa, și?

– Îți amintești de prietena mea Indy? Fosta mea colegă.

– Tipa care a apărut aici și a plâns toată noaptea, iar singura dată când am întâlnit-o, într-un bar, mi-a vomitat pe pantofi? Ar fi greu s-o uit.

– A făcut asta pentru că și-a prins iubitul cu altcineva. Vezi tu, părinții ei s-au mutat în Florida...

– Nu.

– Ryan, nici n-am apucat să te rog ceva.

– Știi și o să te opresc înainte să o faci. Știi că mi-e imposibil să te refuz, așa că nu o să te las să mă întreb. Nu o să se mute cu mine.

– Ryan, nu are unde să se ducă. A fost promovată la muncă și trebuie să renunțe la noul post dacă nu-și găsește cazare în oraș. Doar știi cât de puțin câștigăm.

– Tu câștigi destul cât să-ți permiți un loc unde să stai.

Sora mea ezită.

– Are... Sora mea ezită. Are niște probleme financiare și nu-și permite să stea singură aici. E scump să locuiești în Chicago.

– Atunci n-are decât să-și găsească o prietenă care s-o ajute. Nu știu nimic despre ea, decât că a fost înșelată și nu rezistă la băutura.

– Ryan, nu fi așa! Ai un apartament imens și jumătate din timp ești plecat în deplasare. Indy călătorește cu serviciul la fel de mult ca tine. Mecuriile de hochei au loc în același sezon cu cele de baschet. Abia dacă o să vă întâlniți.

– Nu.

– De ce?

– Una e că ai stat tu cu mine. Ești sora mea și prietena mea cea mai bună, dar nu vreau o colegă de apartament. Știi cât prețuiesc timpul pe care-l petrec acasă. Am terminat discuția.

Bat din palme, pentru că vreau să-mi paseze mingea și să termin aruncările la coș pe ziua de azi.

Însă Stevie se cocoșează, dezamăgită, după care se întoarce și o ia spre ușă, cu mingea mea cu tot.

– Vee, ce naiba? Trebuie să termin antrenamentul.

– În cazul ăsta poți să-ți iei singur mingea.

Continuă să se îndrepte spre ieșire, fără să se sinchisească să se uite la mine.

– Nu poți să te superi pe mine pentru că am refuzat.

– Nu m-am supărat, doar sunt dezamăgită. Chiar ar fi un capăt de lume dacă ți-ar păsa de altcineva sau de altceva în afară de mingea asta portocalie?

– Îmi pasă de tine, îi amintesc.

Însă asta n-o face să se oprească. Iese valvârtej pe ușile care dau în hol și aruncă mingea în colț.

La naiba!

Încerc să nu-mi pese dacă dezamăgesc oameni. Standardele lor nu se compară niciodată cu cele pe care mi le-am impus. Însă părerea surorii mele gemene e singura de care-mi pasă, în afară de a mea.

Alerg după ea.

– Vee!

Ies pe hol, iar ea e aproape de ieșire, însă se întoarce când mă aude.

– Spune-mi de ce ar trebui să fac asta? Chiar te-a deranjat așa de mult refuzul meu? De ce înseamnă așa de mult pentru tine?

– Nu trebuie să faci nimic, dar Indy e prietena mea. A fost prima prietenă pe care mi-am făcut-o în orașul ăsta. Știi cât de greu mi-a fost să-mi fac prieteni care să nu mă vadă doar ca pe un mod de a se apropia de tine. Dar Indy a fost acea prietenă pentru mine, iar dacă n-o să găsească un loc pe care să și-l permită, atunci va trebui să se mute în Florida, cu părinții ei. Nu vreau să plece din Chicago și nu știu cum altcumva s-o ajut. Tipul cu care credea că o să se căsătorească a înșelat-o și tot ea a trebuit să se mute. Are nevoie și de o victorie.

De ce trebuie să mă manipuleze emoțional tot timpul? Dacă oricine altcineva mi-ar fi spus discursul ăsta, n-aș fi dat doi bani pe el. Dar acum, când vine de la Stevie, toată hotărârea mea dispare. Nu vreau decât să-i ofer orice îmi cere. Eu sunt motivul pentru care surorii mele i-a fost greu să-și facă prieteni adevărați, iar acum îmi oferă ocazia să îndrept situația, chiar și puțin.

– Eu am încredere în ea și și poți să ai și tu.

Pentru mine, fericirea lui Stevie înseamnă mai mult decât propria fericire. Ba chiar am renunțat la ideea că aș putea avea parte de așa ceva, așa că spun:

– Vreau să fie foarte clar că nu vreau să fac asta.

– Știu.

– Trebuie să stabilească o dată la care să se mute.

Stevie zâmbește și ochii încep să-i sclipească.

– Vreau să semneze un contract de închiriere și o să plătească chirie. Nu o să stea la mine gratis.

– Bineînțeles. Dar poți să stabilești o sumă pe care să și-o permită? Nu e ca și cum tu ai nevoie de bani.

Eu îi fac o favoare, iar ea îmi tot cere alte lucruri.

– Treaba asta este temporară. N-o să stea cu mine pentru totdeauna.

– Am înțeles. Ți-am spus că ești persoana mea preferată din toată lumea asta mare?

– Da, da, cum să nu.

Mă întorc, apoi mă îndrept spre sală.

– Hai să-mi dai mingea! Mai am cincizeci de aruncări libere.

– Parcă mai aveai douăzeci și ceva.

Nu mă întorc spre ea.

– Cred că am pierdut șirul când am lăsat-o pe sora mea să mă convingă să las o tipă oarecare să se mute în apartamentul meu.

– Atunci o să fie cincizeci.

I se aude în ton cât de fericită e.

CAPITOLUL 2

Indy

– Nu.

– Cum adică nu?

– Adică nu. N-am de gând să mă mut cu fratele tău.

– De ce nu? mă întreabă Stevie confuză.

– Păi stai să mă gândesc. Pentru că e o idee groaznică.

Da, mutatul cu fratele prietenei mele cele mai bune pare să fie intriga unui roman de dragoste. Ca să nu mai spun că fratele respectiv e chiar Ryan Shay, vedeta de baschet care arată ca și cum a coborât direct dintr-unul din visele mele ude. Dar motivul cel mai important e...

– Pentru că mă urăște.

– Îi urăște pe majoritatea oamenilor.

Stevie își îndreaptă umerii, iar calmul din tonul ei e puțin alarmant.

– Ce să mai, cu asta chiar m-ai convins!

Stevie se așază pe canapeaua din camera de hotel, în timp ce eu termin de pregătit micul-dejun. Cârnatul meu vegetarian arată de parcă a ieșit direct din fundul unui câine și asta doar din cauza tigiții oribile date de hotel.

„O să fie mai gustos“, îmi repet. Sper că o să rezist în hotelul ăsta.

– Știi că Ryan e fratele meu și probabil sunt subiectivă, dar chiar e grozav. Știi că pare rece și nu e deschis când vine vorba

de emoțiile lui, dar e un tip de treabă. Te iubesc și ești prietena mea cea mai bună. Eu și Ryan avem același ADN, iar asta înseamnă că și el o să te iubească. Într-un final.

– Bine gândit, Vee.

– Știința o spune, nu eu. Nu-i dau un răspuns, iar ea continuă: Amândoi călătoriți foarte mult cu serviciul, așa că abia o să vă întâlniți. În plus, nu iese la întâlniri, așa că nu trebuie să-ți faci griji că o să te tot lovești de diverse tipe prin apartament.

Ridic o sprânceană.

– Doar pentru că nu iese la întâlniri nu înseamnă că nu are aventuri. Ai văzut cum arată?

– Prefer să nu mă gândesc la asta, mulțumesc frumos, zice ea dezgustată. Spun doar că n-a adus niciodată pe nimeni – și am stat cu el aproape un an.

Probabil are aventuri când e în deplasare. Isteață abordare! Dacă stau să mă gândesc, ar fi drăguț să nu găsesc tipe oarecare în casa mea.

– Ți-am spus să stai în apartamentul nostru, dar nu vrei nici asta. Zee are două dormitoare în plus.

– Vee, ultimul lucru pe care mi-l doresc e să fiu a treia roată la căruță și clar nu vreau să vă aud cum vă rupeți hainele unul de pe celălalt de fiecare dată când ne întoarcem din deplasare.

Mă așez pe canapeaua de lângă măsuța de cafea, cu micul-dejun în mână.

– Uită-te la astea!

Arunc pe masă câteva anunțuri scoase la imprimantă. Sper că viitoarea mea casă se află printre ele din moment ce sunt singurele locuri pe care mi le permit în orașul ăsta.

Cu cât răsfoiește mai multe hârtii, cu atât îi e mai greu să-și ascundă șocul.

– Indy, în nici un caz. Nu poți să stai în nici unul dintre locurile astea. Unele sunt foarte dubioase. Apoi citește un anunț cu voce tare: „Bărbat trecut de 50 de ani, caut femeie de 20 și ceva de ani cu care să locuiesc“.

– Eu sunt o femeie de 20 și ceva de ani, iar locul ăla costă doar 500 de dolari pe lună.

Iau o gură din cârnatul vegetarian, dar e atât de ars, încât îl scuipe înapoi pe farfurie.

– Da, probabil pentru că ar trebui să plătești restul în natură.

– Ce scârbos!

Scot foaia aia, o mototolesc și o pun pe farfuria cu gunoiul imposibil de mâncat.

Stevie oftează și își pune hârtiile în poală.

– Indy, te rog, mută-te cu Ryan! Dacă nu pentru tine, atunci măcar pentru mine. N-o să pot dormi la noapte dacă o să știu că stai într-unul dintre locurile astea. Poți să-mi scrii zilnic ca să-mi spui cum e, iar eu o să-i atrag atenția lui Ryan în caz că se întâmplă ceva.

Îmi scot telefonul, hotărâtă să-i scriu chiar atunci.

Eu: Știrea zilei – dacă o să mă obligi să mă mut cu frațele tău, o să-l sexualizez cu fiecare ocazie pe care o s-o am. O să-ți scriu în fiecare zi și o să-ți amintesc că e cel mai sexy bărbat pe care l-am văzut vreodată. Zi de zi, o să auzi ce lucruri murdare vreau să-mi facă.

Își scoate telefonul și se strâmbă. Clipește repede, ca și cum încearcă să-și șteargă imaginea de pe retină.

– O să risc și o să sper că mă păcălești.

– O să fie distractiv.

– Dacă o să te muți cu Ryan, o să fim vecine!

Nu mă pot abține, gândul că aș sta lângă fosta mea colegă și iubitul ei mă face să zâmbesc. Îi iubesc împreună și am avut ocazia să văd cum li se dezvoltă relația pe parcursul sezonului trecut de hochei. Chiar dacă o să-i duc dorul anul ăsta când o să fie în deplasare, mă bucur că ea și Zanders nu mai trebuie să-și ascundă relația. O iubire ca a lor n-ar trebui ascunsă.

– Ai dreptate, ar fi distractiv.

– Vezi! În plus, cafeneaua ta preferată e la două străzi depărtate, iar portarul din clădirea lui Ryan e minunat. O să-l iubești.

Cu toate că ideea de a sta într-un apartament de lux din centrul orașului Chicago, cu toate dotările posibile, pare un vis împlinit, am reținerile mele.

Într-o oarecare măsură, cred că încă încerc să mă conving că e o idee bună să mă întorc în Chicago. Fiecare colț, fiecare clădire, fiecare stradă îmi amintește de el. Așa se întâmplă când iubești doar o singură persoană toată viața. Apare în toate amintirile.

Iar acum nu pot decât să jalesc o versiune a vieții mele care nu mai e posibilă.

Anul trecut, când am intrat în apartament și l-am găsit pe Alex cu altcineva, mi-am adunat toată forța ca să rezist până la finalul sezonului de hochei. Însă în clipa în care echipa Raptors a câștigat Cupa Stanley, mi-am pus toate lucrurile într-o unitate de depozitare, mi-am făcut bagajul și am plecat la părinții mei, care tocmai se mutaseră într-o casă din Florida, pe malul mării. Vara petrecută acolo a fost o pauză binevenită de la suferință, dar acum, când m-am întors în orașul unde mi s-a destrămat viața, e ca și cum o iau de la capăt cu procesul de vindecare, chiar dacă șocul inițial a avut loc în urmă cu șase luni.

După ce am stat în hotelul ăsta câteva săptămâni și am instruit două noi însoțitoare de zbor să îmi fie subordonate, tot nu știu dacă am făcut alegerea potrivită întorcându-mă.

Stevie schimbă subiectul, de parcă poate să-mi citească gândurile.

– Prima deplasare a sezonului o să fie în câteva zile. Ești pregătită?

– Cât se poate de pregătită, având în vedere că o să am o echipă de începători. Acum, când n-o să mai fii acolo, n-o să fie la fel să-i văd pe băieți dezbrăcându-se la fiecare zbor.

Stevie își înclină capul și-mi oferă zâmbetul ei dulce.

– O parte din mine o să ducă dorul zborurilor, dar cel mai mult o să-mi fie dor de tine și de Zee când veți fi în deplasare. Pe de altă parte, sunt foarte entuziasmată că o să prind toate meciurile lui Ryan de acasă. Cum e să fii noua însoțitoare-șefă și să le dai ordine tuturor?

– Ciudat. Nici prin cap nu mi-a trecut că o să mă ocup de avionul echipei Raptors din al doilea an, dar sunt entuziasmată. Și foarte încântată că n-o să mai am de-a face cu Tara.

– A fost concediată, râde Stevie. Ce ironic!

Avem o regulă strictă, și anume însoțitoarele de zbor nu au voie să petreacă timp cu pasagerii noștri, adică Raptors, echipa din Chicago care face parte din NHL. Anul trecut, Tara, care era însoțitoarea-șefă, i-a tot repetat asta lui Stevie și i-a făcut zile fripte. Ca să accept promovarea, regulile au fost schimbate puțin. În continuare nu e voie să ieșim la întâlniri cu membrii echipei sau să ne culcăm cu ei, dar acum avem voie să fim prieteni. A trebuit ca regulile să fie schimbate pentru că iubitul prietenei mele cele mai bune e căpitanul alternativ și ne vedem prea des ca să ne prefacem că nu suntem prieteni.

– O să fie plăcut să plec din Chicago câteva zile, zic eu.

– Cum adică? Doar ai fost în Florida toată vara. Abia te-ai întors acum câteva săptămâni.

Între noi se așterne o tăcere apăsătoare, în timp ce îmi las privirea în jos.

– Of, Ind! Sunt o idioată. Asta nu are nici o legătură cu statul cu Ryan, nu-i așa? Înțeleg dacă nu vrei să mai fii în Chicago. Crede-mă, chiar te înțeleg. Intenția mea era să-ți găsesc un loc unde să stai ca să rămâi în oraș, dar nu m-am gândit că poate de fapt nu vrei să fii aici.

– Nu ești idioată. Ești o prietenă bună. Doar că acum mă lovește destul de tare toată situația, înțelegi? Faptul că sunt aici și că pot să mă întâlnesc cu Alex în orice moment îmi întoarce stomacul pe dos, dar în același timp nu mai vreau ca decizia lui să-mi controleze viața.

Mă pregăteam să accept un post în Florida și să mă mut acolo permanent, când am fost anunțată că voi fi promovată. Alex mi-a luat totul în noaptea aia – viitorul, apartamentul, grupul de prieteni. Nu voiam să-i permit să-mi ia și asta.

– Indy, te înțeleg. Uneori, e mai simplu să pleci. Ești sigură că vrei să fii în Chicago?

– Vreau să mă simt mai bine. Poate că faptul că sunt din nou în Chicago, unde s-a întâmplat totul, o să mă forțeze să înfrunt situația și să mă vindec mai repede.

– În caz că o să te răzgândești și o să decizi că ți-e mai bine în Florida, o să te ajut să-ți faci bagajele, dar sper că o să accepți oferta lui Ryan. N-o să-ți ia o chirie mai mare decât îți permiți. Așa o să poți economisi. Lucrurile vor fi diferite pentru tine, dar cred că pot să fie mai bune.

– Sper că nu i-ai spus nimic despre...

– În nici un caz, intervine Stevie.

Mă uit în jur, la camera de hotel. Am un minifrigider atât de mic, încât trebuie să merg la cumpărături din trei în trei zile pentru că nu încap prea multe lucruri în el. Văd valiza în care am toate hainele, pentru că aici nu sunt destule umerașe în șifonier pentru garderoba mea extravagantă. Prosoapele sunt așa de mici încât abia pot să mi le înfășor în jurul capului.

Mi-e dor să am casa mea, chiar dacă ar însemna s-o împart cu unul dintre cei mai atrăgători bărbați pe care i-am văzut vreodată. L-am întâlnit pe Ryan Shay doar de două ori în toate lunile astea, dar n-ai cum să uiți o față sau un corp ca ale lui. Dacă aș putea să-mi pun o dorință care să mi se îndeplinească, ar fi să uităm amândoi de interacțiunile noastre anterioare.

– Dacă știam că o să locuiesc cu el într-o zi, aș fi făcut o primă impresie mai bună. Și pe a doua.

Ochii de un verde acvatic ai lui Stevie strălucesc. Încearcă să nu râdă. Speram că o să mă liniștească și o să-mi spună că fratele ei cel incredibil de sexy nu-și mai amintește deloc de mine.

– N-a uitat, nu-i așa?

– În nici un caz.

Mi-a luat doar zece minute să mă mut din camera de hotel și alte douăzeci să golesc unitatea de depozitare. Duba era jenant de goală. E trist că 27 de ani de viață nu pot să umple nici măcar jumătate dintr-o dubă.

Toată mobila și toate electrocasnicele cumpărate în cei șase ani cât am fost cu fostul meu iubit sunt încă în apartamentul nostru.